

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institutioes Morales

In Quibus Vnivers[ae] Quaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1602

57. De tempore, quod inter egressum Hebræoru[m] ex Aegypto, duce
Mose, interceßit, vsque ad Te[m]pli extructionem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14077

Herodes hic Antipatri filius Afcalonita, com-
videret Hyrcanum focerum quondam regem &
pontificem, reuerfum ex Parthis, vt regem à po-
pulo falutari, anno 26. fui regni interfecit cū to-
ta familia, ne quis ftirpis regie fupereffet: & tūc
nūtu & arbitratu fuo ccepit pōtiffices creare mu-
tare, cōfirmare: qui mos deinde ad Romanos trā-
fiffe vſq; ad Chriſti Domini aduentum. poſt mul-
tas cades tandem Iudæi inuiti eum pro rege ac-
ceperunt an. 32. à ſe occupati regni, regnauit an.
37. & miserabili virg exitu deceſſit, relicto regno
Iudææ Archelao filio, & Galilæa iure Tetrarchie
Herodi filio, qui dictus eſt Antipas, Iturea & Tra-
chonitide Philippo, Abylina Lyſania filijs.

Archelaus Herodis Afcalonitæ filius, rex Iu-
dææ, cum an. 8. regnaſſet, apud Cæſarem Augu-
ſtum per duellionis accuſatus, Romæ priuatus eſt
regno, & Viennam Galliæ relegatus: & inde Iu-
dæa ccepit per Procuratores Romanos governari,
ceteris Herodes filijs in ſuis Tetrachijs, quæ
iſtis aſſignatæ erant, remanentibus.

Tertio queritur, Quo ordine ſibi inuicem Pro-
phetæ ſucceſſerint, qui ſacros fuorum vaticinio-
rum libros reliquerunt.

Primus eſt Iſaias: qui tempore Ozia, Achaz, &
Ochozia regum Iudæ, vaticinatus eſt.

Secundus, Hieremias, Anathotites Sacerdos,
à diebus Iofia regis Iudæ vſque ad Sedechiam re-
gem prophetauit.

Tertius, Ezechiel, & ipſe ſacerdos quinto anno
Tranſmigrationis regis Ioachim apud urbem Ba-
byloem, moeſtis ob captiuitatem Iudæis, & in
captiuitate detentis, ſuum edidit vaticinium.

Quartus, Daniel, ipſe quoque in eadem Tranſ-
migratione Babylonem abductus, vixit vſque ad
annum quintum ex quo Cyrus rex Perſarum Ba-
bylonijs cœperat imperare.

Eti quidem quatuor, Prophetæ maiores ap-
pellantur: minores verò, duodecim, qui ſequun-
tur.

Primus eſt Oſee; qui ſub Ozia, Ioathan, Achaz,
& Ezechia regibus Iudæ, & Hieroboam filio Io-
as, rege Iſraëlis, eſt vaticinatus, fuit æqualis E-
ſaiæ.

Secundus Ioel; qui ſub eiſdem Regibus credi-
tur vaticinatus.

Tertius, Amos; ſub Ozia rege Iudæ, & Hiero-
boam filio Ioas rege Iſraëlis.

Quartus, Abdias: hic eodem tempore creditur
prophetaſſe.

Quintus, Ionas: qui etiam putatur vixiſſe, ſub
Hieroboam rege Iſraëlis.

Sextus, Michæas; ſub eiſdem regibus Iudæ, qui-
bus Oſee, & Iſaias, vaticinium ſuum edidit.

Septimus, Nahum: hic ſub Ezechia rege Iudæ
prophetauit.

Octauus, Habacuch, ſub Ioachim rege Iudæ.

Nonus, Sophonias, ſub Iofia rege Iudæ.

Decimus, Aggæus, anno ſecundo regni Perſa-
rum, reuerſus in patriam Iudæis, nunciat impletū
eſſe tempus inſtaurandæ domus Domini, & vrbis
Hieruſalem.

Vndecimus, Zacharias, qui ſub idem tempus
cepit vaticinari.

Duodecimus, Malachias, omnium ſcilicet vl-
timus propheta, & putatur eſſe Eſdras ſacerdos,

& Scriba, hic creditur vaticinatus ſub Dario, &
Artaxerxe Longimano Perſarum regibus.

Ieſus filius Sirach Prolemæi Lagi filij tempo-
re creditur ſcripſiſſe Librum, qui dicitur Eccle-
ſiaſticus.

Ioachim Pontifex filius Iofedech, & qui ei in
Pontificatu ſucceſſit, putatur ſcripſiſſe Hiſtoriam
Iudith.

Mardocheus (vt plerique opinantur) fuit au-
ctor Hiſtoriz Eſther, & iuxta aliquorum ſenten-
tiam, ſcripſit ſub Artaxerxe Mnemone Perſarum
rege, qui in eo libro vocatur Aſuerus; iuxta alios
vero, ſub Artaxerxe Longimano. Itaq; Anno pri-
mo quo Babylonijs Cyrus imperare cœpit, Iudæi
in patriam redierunt, & anno ſecundo ab eorum
reditu iacta ſunt fundamenta Templi, & anno
ſexto Darij Hyſtaſpis filij, qui erat annus à reditu
Iudæorum vigefimus ſepimus reparatum eſt Tē-
plum, & regnante Cambyſe poſt Cyrum in Per-
ſide contigit celebris illa victoria Iudith ſub Io-
achim Pontifice filio Iofedech: deinde anno ſe-
ptimo Artaxerxis Longimani poſt reparationem
Templi anno ſerè quinquageſimo ſeptimo reſti-
tuta eſt lex per Eſdras Sacerdotem, & vrbis re-
dificatio per Nehemiam reſumpta anno eiufdem
Regis vigefimo, ab ipſius verò Templi reparatio-
ne anno ſerè ſeptuageſimo. At Iudæorum libera-
tio in regno Perſarum à cæde Aman per Mardo-
cheum, & Eſther ſecundum aliquos accidit anno
duodecimo Artaxerxis Mnemonis, à reditu ve-
rò Iudæorum anno centefimo quinquageſimo:
ſed iuxta communem ſententiam, quam hæc-
tenus ſequutus ſum, contigit regnante Artaxerxe
Longimano.

Caput LVII.

*De Tempore, quod inter Egreſſum Hebræ-
orum ex Aegypto duce Moſe, inter-
ceſſit, vſque ad Templi ex-
tructionem.*

PRIMO queritur, Quot annos contineat ea,
quæ dicitur quarta Mundi Aetas ab exitu I-
ſraëlitici populi vſque ad templi ædificationem.

Reſpondeo 3. Reg. 6. numerari annos 480. qui
ex ſacris literis ita colliguntur:

Moſes ex tribu Leui rempublicam	
Iudæorum adminiſtrauit annis	40. Deut. 29.
Iofue de tribu Ephraim	an. 28. vel 18. ſecun- dum alios
Othoniel ex tribu Iudæ,	an. 40 Iudic. 3.
Aiod ex tribu Benjamin,	an. 8 Iudic. 3.
Debbora ex tribu Ephraim, & Barach, ex tribu Ne- phthali	an. 40. Iudic. 5.
Gedeon aliàs Hierobaal ex tribu Manaffe,	an. 40 Iudic. 8.
Abimelech filius eius ſpurus,	an. 3 Iudic. 9.
Thola ex tribu Iſſachar,	an. 23 Iudic. 10.
Iair ex tribu Manaffe,	an. 22 Iudic. 10.
Iephehe ex tribu Manaffe,	an. 6 Iudic. 12.
Abeſſan ex tribu Iudæ,	an. 7 Iudic. 12.
Aialon ex tribu Zabulon,	an. 10 Iudic. 12.

Abdon,

Abdon, ex tribu Ephraim,	an. 8	Iudic. 12.
Samson ex tribu Dan,	an. 20	Iudic. 16.
Eli de tribu Levi,	an. 40	1. Reg. 5.
Samuel è tribu Leui, & Saul à tribu Benjamin.	an. 40	Act. 13.
Dauid regnavit	an. 40	3. Reg. 5.
Salomon eius filius cœpit ædificare Templum anno regni sui quarto		3. Reg. 6.

Summa igitur annorum, quos diximus, est 480

Secundo quaeritur, Quo modo sint computandi anni, quibus in lib. Iudic. Israelitæ dicuntur servisse Gentibus? Respondeo, eos esse numerandos partim in annis subsequentiis, partim in annis precedentium iudicium: non enim seorsum computandi sunt, ut nonnulli falsò putant: nam sic habet communis sententia omnium ferè scriptorum, Eusebij Orosij, Isidori, Bedæ, Lyrani, Abulæ. sis; eodemque pacto numerant omnes Hebræi. Si enim interregna seorsum computentur, efficiuntur anni plures, quàm qui 3. Reg. 6. numerantur, quingenti nimirum, & eo plures.

Exod. 7.

Mosis anni ex sacris literis ita colliguntur: nam Exod. 7. dicitur eduxisse populum ex Aegypto anno vitæ suæ octogesimo, & 40. annis præfuit in deserto, ut patet Deuter. 29. & vixit annos 120. ut scribitur in fine Deuteronomij.

Iosue anni, quibus præfuit Populo Dei, ex scriptura non constant, & ideo varia est annorū eius supputatio. Iosephus putat eum præfuisse annis 25. Eusebius 27. vel 28. totidem plerique Hebræorum, sic Sulpit. lib. 2. sacra histor. Aug. lib. 18. de civit. Dei. cap. 11. Sed ut Lucidus, & Genebrardus aiunt, ex convenienti supputatione annorum, qui 3. Reg. 6. ponuntur, colligitur eum præfuisse annis 17. vel 18. nam Iosephus, Eusebius, & Hebræi præfaturæ Iosue annos tribuunt 25. vel 27. vel 28. quod ideo faciunt, quia sequuntur grecos 70. interpretum codices, in quibus deest Alaion, qui Iudicium 12. perhibetur iudicasse Israelem annos 10. quos tribuerant Iosue, ut conficerent summam annorum 480. quæ 3. Reg. 6. ponitur. Item, videtur ex scriptura colligi, Iosue septem annos consumpsisse in terra Chananzorum expugnanda, & totidem alios in ea diuidenda. Et ideo quidam Hebræorum tribuerunt ei 14. annos. Sed verisimile est, Iosue tres alios, vel quatuor annos superuixisse, & ita republicam gubernasse annis 18. vel 17.

Ab obitu Iosue vsque ad Othonielem, qui Iudicium 3. dicitur iudicasse Israele 40. annis, quidam existimant fluxisse spatium 40. annorum, quia vlt. cæ. Iosue legimus longo tempore vixisse post Iosue seniores, qui ipsius tempore fuerant. Genebrardus putat, eos seniores vixisse post Iosue 17. annis, qui numerari debent in annis 40. quibus iudicavit Othoniel. Mihi tamen probabilius videtur, eos vixisse plures annos, quoniam Othoniel fuit vnus ex illis senioribus & vnus ex his, qui in Terram sanctam ingressi sunt, & vnà cum Iosue Terram diuiserunt. Sed siue illi vixerint 20. annis siue 30. saltem vtra 40. non vixerunt, & quotquot illi anni fuerint, in annis Othonielis computandi sunt. Quod autem dicitur Iosue vlt. illos seniores vixisse longo tempore, intelligi po-

test, multis diebus, nomen enim hebræum tum annum, tum diem potest significare.

Ocho illi anni, quibus primum Israelitæ oppressi sunt sub ditione Chusan regis Mesopotamiæ Iud. 3. numerandi quoque sunt in annis quadraginta Othonielis: ita que post obitum Iosue, toto illo tempore quo vixerunt seniores Hebræorum, qui ipsam Iosue nouerant, Israeliticus populus piè & religiosè Deum coluit: quod tempus fuit secundum Hebræos, annorum septemdecim, & fortassis fuit etiam viginti, vel viginti-quinque annorum. Mortuis verò senioribus, populus Israeliticus cœpit Dei leges contempere, & corrumpere, quare traditus est in potestatem prædicti regis Chusan, fortassis anno Othonielis vigesimo, vel vigesimoquinto, & octo annis, regis eiusdem tyrannide oppressus est, à qua per Othonielis multis ante annis Iudicis officio fungentem liberatus est.

Anni duodeviginti quibus Hebræi seruiertur Elon regi Moabitorum Iud. 3. computandi sunt in annis octoginta, quibus Iudæorum republicam Aiod administravit. Iudic. 3.

Sangar quidam existimant Israelem iudicasse, id est, Hebræorum republicam gubernasse: communis est omnium Hebræorum sententia, Iudicem non fuisse, meminisse tamè eius Scripturam tanquam clarissimi viri, quippe qui multam hostium stragem ediderat extremis annis Aiod iudicis. Iudic. 3. ad finem legimus: Post hunc nempe Aiod fuit Sangar filius Anath quasi Scriptura, vltimis huius Iudicis diebus vixit clarissimus ille vir Sangar, qui pro Israele fortiter pugnans, sexcentos homines interfecit vomere, Chaldaeus stimulo bouum: & ita ipse quoque defendit Israelem. Eusebius non numerat in Chronico, sed Sulpitius recenset inter Iudices, sic etiam cæteri Latini: quod si Iudex fortè fuit, eodem anno, quo mortuus est Aiod, cœpit Israeliticam republicam administrare, & eodem anno obisse creditur, siquidem nullus ei annos tribuit Scriptura.

Anni viginti, quibus seruiertur Hebræi Iabin regi Chanaam, Iud. 5. comprehenduntur sub annis quadraginta, quibus Debbora vnà cum Barac rem Israeliticam gubernavit.

Anni septem, quibus Hebræi sub potestate Madianitarum fuerant Iud. 8. censetur in annis quadraginta, quibus Gedeon iudicavit. Sic Hebræi, & Eusebius.

Anni duodeviginti quibus subiecti fuerunt Hebræi Ammonitis, & Philistinis, numerantur in annis viginti duobus Iudicis Iair, vsq; ad securū annum Iudicis Iephthæ, qui secundo sui principatus anno Ammonitis bello victis, Israelem liberavit. Iud. 11.

Anni quadraginta, quibus Israelitæ seruisse dicuntur. Iud. 13. Philistinis, numerandi sunt in hunc modum: Integris viginti annis quibus Sampson iudicavit, seruiertur: & ideo Scriptura de eo nõ dicit, quod populum suum Hebræum ab hostibus liberauerit, sicut de cæteris Iudicibus dicit. Fuit igitur Respublica Hebræorum toto tempore, quo Sampson præfuit, bello à Philistinis vexatus: reliqui viginti anni, quibus Hebræi seruiertur à Philistinis oppressi, pertinent ad tempora

quibus

quibus Heli populum gubernauit. Non est igitur cur Samsonem è numero Iudicum expungamus uti expungit Andreas Masius in Commen. in librum Iosue viginti eius annos, quibus Israelem iudicasse memoratur, attribuens principatui Heli iudicis. Neque est, cur dicat Canus lib. 11. de locis Theolog. cap. 5. ad 12. argumentum prædictos quadraginta annos, quibus Hebræi Philistinis seruiuerunt, cum annis alicuius Iudicis computari non posse: nam rectissimè numerantur in viginti annis, quibus Samson populum iudicauit, nec eum à seruitute liberauit. Et proinde in primis viginti annis Heli in Philystijm potestate manserunt Hebræi.

Tertio Queritur, historia Idoli Michæ, quæ refertur Iudicum cap. 17. & 18. Item, Constupratio vxoris Leuitæ, & cædes vniuersæ ferè tribus Beniamitica, quæ capit. 19. & 20. eiusdem libri memoratur, quo tempore, & sub quo Iudice cõtingerit? Hebræi, & Iosephus arbitrantur ea omnia accidisse tempore magistratus Othonielis, ac proinde quatuor vltima capita libri Iudicum sequi deberent iuxta eorum sententiam proximè secundum caput eiusdem libri. Sed mihi probabilius videtur, quod alij tradiderunt, ea accidisse eo tempore, quod inter principatû Samsonis, & Præfecturâ Heli sacerdotis intercessit: & recto ordine ad finem libri ponuntur.

Quarto Queritur an illi anni, quibus Samuel iudicauit, simul iungi debeant cum annis, quibus Saul regnauit? Hebræi Samueli seorsim attribuant annos vndecim, & Sauli annos duos: quia 1. Reg. 13. legitur: *duobus autem annis regnauit super Israel.* Iosephus tribuit Samueli soli post obitum Heli, annos duodecim, & ei vnâ cum Saule annos decem & octo, & Sauli post Samuelem annos decem. Et ita omnes anni sunt quadraginta. Communis est Latinorum opinio quam habent Eusebius, & Sulpitius, Samuelis annos comprehendendi sub annis, quibus Saul regnauit. Sauli autem Paulus tribuit in Actis Apostolorum quadraginta annos. Testantur Hebræi, Saulem post Samuelem vixisse mensibus quatuor: sed notorum plerique sentiunt duobus duntaxat annis vixisse.

Quinto Queritur, quò pacto intelligatur locus ille 1. Reg. 13. *Filius vnus anni erat Saul, cum regnare cepisset: duobus autem annis regnauit super Israel, & elegit sibi Saul tria millia.* Canus li. de locis theolo. 11. c. 5. ad 12. censet, numerum hoc loco esse deprauatum vitio scriptorum, & legendum esse: *Filius vigintiunus anni erat Saul, cum regnare cepisset.* Sed certe verisimile non est, omnes codices esse corruptos, hebræos, græcos, & latinos: omnes enim consentiunt, & habent: *Filius vnus anni erat Saul.* Chaldaicus paraphrastes interpretatur hunc locum, subintelligens particulam, quasi, quæ per eclipsim solet sepe in hebræo deesse. Ita vt sensus sit: *Erat Saul, cum regnare cepisset, quasi filius vnus anni, hoc est, erat vir simplex, & innocens, quasi puerulus vnus anni.* Quidam exponit sic, *filius vnus anni erat Sauli, cum regnare cepisset, hoc est, cû regnare cepit, habebat iam filium vnus anni.* Mihi non placet hæc sententia. Fortassis huius loci sensus est: *Transactus iam erat vnus annus ab electione, de qua*

1. Reg. 10. cum regnare cepit Saul. Filius vnus anni erat Saul more Hebræorum, cum dicitur filius tot, vel tot annorum, est perinde ac si diceretur, vir erat vnus anni Saul ab electione, qua fuerat per Samuelem iussu Dei creatus & vnctus in Regem, vir inquam erat vnus anni, ex quo regni administrationem suscepit. Id est, exactus iam erat vnus annus, ex quo gubernacula regni susceperat: *duobus autem annis regnauit super Israel.* hoc est, præterierunt deinde duo alij anni regni eius. *Et Elegit sibi Saul tria millia*, id est, Tertio anno, quo iam erat regnum eius confirmatum, elegit sibi tria millia satellitum, ad sui corporis custodiam. Cur, dices, scriptura tanto verborum circuitu hanc historiam narrauit? voluit nimirum scriptura tria tempora distinguere, ex quo Saul electus est rex, sed nondum bene in regno confirmatus. Deinde initio secundi anni cepit eius regnum confirmari: vnde vnus, & alter annus præterierant inchoati regni, & confirmati. Et hoc est, quod dicitur: *Filius vnus anni erat Saul, cum regnare cepisset: & duobus annis regnauit.* Et postea tertio anno, vtpote iam confirmatus in regno, elegit satellites, qui corpus eius custodirent. Aut etiam fortassis non inepte sic: exactus erat vnus annus, ex quo electus fuerat rex: & initio secundi anni cepit confirmari: & trãsierunt duo alij anni ab hac confirmatione in regno. Et quarto anno firmato, & stabilito iam regno, elegit sibi satellites, sui corporis custodes.

Sexto Queritur, quomodo trecenti illi anni, de quibus Iudicum 11. prædictis annis Iudicum consentiant? Sciendum est, Iud. 11. Iephte dixisse, trecentos annos fluxisse à regnis Seon, & Og occupatis, vsque ad suum dominatum: at videntur solùm interfuxisse anni ducenti septuaginta. Hoc argumento conuicti quidam censent, annos interregnum numerandos non esse in annis Iudicum priorum, vel posteriorum, sed seorsim ac per se, vt conficiant summam trecentorum annorum, quam posuit Iephte. Alij verò existimant, annos interregnum in libro Iudicum positos comprehendendi debere sub annis Iudicum præcedentium, vel sequentium: id verò quod dicit Iephte, locum habere, quia iam ferè trecenti anni præterierant, nam fluxerant ducenti septuaginta: & minorem numerum septuaginta annorû sumpserit, vt fieri solet, pro numero completo centum annorum: & ideo rectè dixit: *Sed venis ac postulas, cum iam elapsi fuerint anni trecenti.* Nam profectò si anni interregnum seorsim, & per se numerentur, plures colligentur, quàm quadringenti octoginta, quos Scriptura ponit 3. Reg. 6.

Septimo Queritur, quemadmodum huius ætatis anni consentiant cum eo, quod Paulus ait Act. 13. *Et forte distribuit eis terram eorum, quasi post quadringentos, & quinquaginta annos.* Quidam opinantur eum locum Actorum esse corruptum negligentia librariorum, & legendum esse post trecentos quinquaginta annos, vt sensus eius loci sit: *Et per quadraginta annorum tempus, mores eorum sustinuit in deserto: Et post sequantur illa verba: Et post hæc dedit Iudices vsque ad Samuel prophetam, postea legantur*

illa: *Et destruens Gentes septem in terra Chanaan sorte distribuit eis terram eorum*, quasi post trecentos quinquaginta annos. Ac si diceret Paulus Post Moysen dedit Iudices usque ad Samuelem; quo toto tempore annorum trecentorum quinquaginta expulit ac perdidit Chanaanos, & sorte diuisit terram ipsorum Israelitis. Sed non est, cur dicamus omnes codices graecos, & latinos esse corruptos. A Gto. 13. locus igitur Apostoli nequaquam intelligitur de numero annorum, quibus Iudices praefuerunt: sed praedicta Pauli verba referuntur ad locum Exodi, ubi dicitur: *Habitatio filiorum Israel in Aegypto, fuit annorum quadringentorum triginta*. Est enim Apostoli sensus? Post quadringentos, & quinquaginta annos: ex quo tempore promiserat Deus Abraham se Terram Chanaan eorum eius posteris daturum, sorte diuisam esse terram illam inter Hebraeos.

Deinde Sciendum, ut sacra cum profanis coniungamus, in hac quarta Mundi aetate contigisse illud tam celebre apud scriptores profanos Troiae excidium: quod videtur concurrisse teste Eusebio in *Chronico*, quem caeteri quoque temporum Scriptores secuti sunt, cum anno tertio Praefecturae Abdonis Iudicis, quem proxime Samson est consecutus, & postea Heli, & deinde Saul. Ante bellum Troianum accidisse dicuntur, quae narrantur de Triptolemo longa navigatione Eleusim venienti, & ibi frumenta distribuentem. Item, & ea, quae referuntur de Proserpina raptam ab Orco Molossorum rege, & de Ierseio, qui Gorgonem occidisse fertur, & ea, quae memorantur de Danao per 50. filias interficiente 50. filios Aegisthi fratris, euadente solo Linceo, qui post eum regnauit, & quae dicuntur de Asterio rege Cretaensium, qui ex Europa filia Phoenicis genuit Minos, Rhadamantum, & Sarpedonem, & quae memorantur de Progne, & Philomela, de Phrixo, & Helle sorore eius de Tantalo Phrygiae rege, de Troie, & Ganymede filio eius, De Mida, qui regnauit in Phrygia,

Paulo ante Troiam captam, & euerfam, (nisi fabulosa sit) contigit nauigatio Argonautarum duce Iasone Asonis filio, & tota historia de Velere Aureo. in Colchide.

In idem quoque tempus inciderunt (Si verum sunt) res gestae, & Duodecim labores Herculis: & res gestae Thesei regis Atheniensium.

Ab excidio Troiano usque ad primam Olympiadem quae concurrat cum anno quinquagesimo regni Oziae regis Iuda, fluxerunt anni quadringenti, & sedecim, & ad urbem Romam conditam, quadringenti, & quadraginta secundum Eusebium, & alios in *Chronico*. Heraclidarum descensus in Peloponnesum fuit iuxta aliquorum sententiam paulo post excidium Troiae, fuit verò secundum alios anno fere centesimo post Troiam euerfam Saule regnante apud Hebraeos.

Codrus rex Atheniensium se neci tradens interimitur in bello Peloponnesiaco, cum caeperat Dauid regnare in Israel.

Homerus in hac aetate vixisse perhibetur: Et teste Solino *cap. 53.* vixit post captum Ilium, anno ducentesimo secundo, ante Urbem verò conditam, centesimo sexagesimo Agryppa Tyberini

filio Albe regnante; quamvis teste Eusebio in *Chronico*, Eratosthenes, & Aristarchus scripserint eum fuisse anno centesimo post Troiam captam, Philochorus anno 180. Apollodorus anno 240. post bellum Troianum & alij tradiderint eum floruisse paulo ante Olympiadem primam, videlicet anno quadringentesimo post excidium Troiae. *Plin. lib. 6. capite 12.* ait: iam verò ante annos propè mille vates ille Homerus.

Hesiodus utrum fuerit natu maior Homero, an minor, an verò eius aequalis, varia scriptores tradidit, ut refert Gellius *lib. 3. cap. 11.* Sed Solinus loco citato ait: *Inter Homerum, & Hesiodum poetam qui in auspicijs Olympiadis primae obiit, centum triginta octo anni interfuissent: Et Cicero in Dialogo de senectute referens Catonis sententiam: At Homerus, inquit, qui multus, ut mihi videtur, ante saeculis, quam Hesiodum fuit.*

Lycurgus, qui leges Lacedaemonijs tulit, teste Plutarcho in vita eius, secundum aliquos, fuit Homeri aequalis: secundum alios, vixit paulo ante Olympiades: secundum alios, fere Olympiade prima. Eusebius in *Chronico* ait: eum fuisse ante primam Olympiadem annis centum, & decem cum apud Iudaeos regnabat Ios, & apud Latinos Agrippa Syluius Tyberini filius.

Linus Thebanus, Zetus, & Amphionis dem thebani Musici, & Poetae floruisse perhibentur eo fere tempore, quo Othoniel Israeliticum populum gubernabat: & postea Orpheus genere Thrac, & eius discipulus Musaeus, Poeta, & Musici vixisse dicuntur cum Gedeon administrabat rempublicam Israeliticam, teste Eusebio in *Chronico*. Hi omnes Poetae, & Musici vocati sunt Theologi.

Cap. LVIII.

De annis, qui inter Mundi exordium, & Templi adificationem fluxerunt.

Primò Queritur, quot anni fluxerint ab ortu Abrahami usque ad Templi adificationem? Respondeo, summam annorum totius huius temporis, duas Mundi aetates continere, Tertiam, & quartam, Porò quartam iam diximus ab egressu Hebraeorum ex Aegypto usque ad incipitiam Templi adificationem continere annos 480. Tertia aetate cepit ab ortu Abrahami usque ad egressum Hebraeorum ex Aegypto, quae secundum Hebraeos, & communem Graecorum, & Latinorum scriptorum sententiam, completitur annos 505. quae summa annorum ita supputanda est.

Abrahamus genuit Isaac aetatis suae an. 100

Isaac genuit Iacob aetatis suae an. 60

Iacob descendit in Aegyptum aetatis suae an. 110

Israelitae manserunt in Aegypto an. 215

Qui omnes anni simul collecti efficiunt praedictos annos 505

Sed dubiae quaestioni est, quot annis Hebraei manserint in Aegypto Duas inuenio opiniones, vnam communem quam videntur secuti Graeci, & Latini Eusebius, Zonaras, Beda, Marianus, Hermannus, Otto, Vespbergenus Hebraeos in Aegypto